

Tekst: MAJMARNIS b.d. Michiel van der Pols

'Ik zweer trouw'

Boek met persoonlijke verhalen toont de mens achter het uniform

Eed Marcel Dekker

Eed Gerno Hesselink

Eed Michiel van der Pols

Eed Roy Meppelink

Esprit de corps – geest van gemeenschap, begrip van aansluiting, waarbij de personen, die tot een zelfde vereeniging, groep, klasse of wat ook, behooren eensgezind zijn in geest en streven (vertaling 1890).

Deze korpsgeest is wat het Korps Mariniers als geen ander krijgsmacht-onderdeel kenmerkt. Als eenmaal de mariniersbaret is verdiend, gaat die nooit meer af. Ook al was je enkel dienstplichtig marinier, ben je nooit op uitzending geweest of ben je al jaren uit dienst of met pensioen. Eens marinier, altijd marinier. Het is een prachtig gevoel te mogen ervaren als je na de keuring, selectie en opleiding, die vaak letterlijk bloed, onderdeel bent geworden van een bijzondere groep gelijkgestemden. Dat 'esprit de corps' maakt dat mariniers voor elkaar (soms letterlijk) door het vuur

gaan, hoe zwaar en risicovol de omstandigheden ook zijn.

Mariniers staan voor het uitvoeren moeilijke opdrachten, waar ook ter wereld en in complexe omstandigheden. Van mariniers kan je op aan. Altijd. Fysiek en mentaal vraagt het werk dan ook veel van je. Marinier-zijn is eigenlijk geen werk, eerder een manier van leven die ook jouw partner, kinderen, familie en vrienden aangaat. Je bent veel van huis en als je uitgezonden wordt, is het werk niet zonder risico's. Welk type mens kiest voor deze bijzondere manier van leven en wat zijn de drijfveren om marinier te willen worden?

Marinier zijn. Als ik er op terugkijk, bestaat mijn leven uit drie fases. Het leven voordat ik marinier werd, mijn carrière als marinier en het leven daarna. Voor mij was het de moeite

waard om deze drie fases eens goed te onderzoeken. Waarschijnlijk zal je na het lezen van dit boek zelf ook op verkenning gaan. (Roy Meppelink, lichting 87-4)

Als marinier dien je de maatschappij en sta je voor het waarborgen van de vrede, vrijheid en veiligheid. Veel mariniers staan pal achter deze missie en hebben bewust de keuze gemaakt om het land te dienen, wat de persoonlijke offers daarvoor ook zijn. Ze zijn bereid fysiek, mentaal en ook privé veel te geven om anderen te beschermen. We mogen echter onze ogen niet sluiten voor het feit dat veel jonge mensen de keuze om marinier te worden veel minder bewust maken. Zij kiezen, net als ik destijds, meer voor het avontuur, de spanning en de uitdaging en zijn zich minder bewust van wat het werk van jou als mens vraagt. Dat hoeft overigens helemaal geen probleem te

zijn. De drijfveren kunnen gaandeweg veranderen of de marinier kiest ervoor om na een aantal jaar dienen, vaak als het privéleven belangrijker wordt, het Korps met een schat aan ervaringen en levenslessen te verlaten.

Een deel van deze jonge mensen groeit op in minder plezierige omstandigheden en hoopt wellicht (onbewust) bij het Korps iets te vinden dat in hun jeugd gemist is. Het kan een vlucht van huis zijn, de drang om te bewijzen dat je wel goed genoeg bent of de behoefte je ergens thuis te voelen. Dan kan een krijgsmacht-onderdeel, waar die korpsgeest zo groot is en waar alleen de fysiek en mentaal sterksten toegelaten worden, een aantrekkelijke keuze zijn. De brandstof van de wilskracht die nodig is om alle fysieke en mentale beproevingen te doorstaan, is dan niet de wil om de maatschappij te dienen, maar eerder het verlangen

om de emotionele pijn, eenzaamheid en verdriet vanuit de jeugd niet meer te hoeven voelen.

Het Korps heeft mij veel gegeven, maar het heeft ook veel genomen. Door te dienen in het Korps werd mijn honger naar bevestiging gestild, niet wetende dat ik hiervoor een prijs betaalde en een stuk van mijzelf kwijtraakte. In 2018 ging ik op zoek naar de stukken van mijzelf die ik door de jaren heen in het uniform had achtergelaten. Dit boek maakt de lezer bewust van de mens achter het uniform. (Gerno Hesselink, lichting 94-3)

De afgelopen jaren heb ik veel mariniers, maar ook andere hoog-risico professionals mogen helpen met diverse hulpvragen en psychische problemen. In coachsessies van ruim vier uur kreeg ik een bijzonder persoonlijke kijk in hun leven. De grootste geheimen en de diepste emoties zijn met mij gedeeld. Ik heb zelf vijftientig jaar mogen werken in de hoog-risico sector, waarvan de helft bij het Korps Mariniers. Wat dat betreft ken ik het klappen van de zweep. 'It takes one to know one'. Vooral dát gaf de ander de veiligheid en het vertrouwen om bij mij als coach volledig open te kunnen gaan. Ik ben één van hen. Het voelt dat ik hierdoor de kans heb gekregen in de ziel te mogen kijken van de mariniers die in hun leven vastgelopen waren. Verhalen die niet met hun buddy's, niet met de aangewezen psycholoog en zelfs niet met hun eigen partner, ouders of beste vrienden gedeeld zijn, deelden ze wel met mij.

Opvallend is hoe weinig we in die sessies spraken over de heftige ervaringen tijdens militaire operaties. Hoewel het logisch lijkt vooral hier de oorzaken van de psychische problemen van de marinier te vinden, is mijn ervaring totaal anders. De tranen, de boosheid, de moeite, de worstelingen en onzekerheden kwamen vooral naar boven als we spraken over de jonge jeugd, hun vader en moeder, de familiedynamiek en het niet gezien, begrepen of afgewezen worden. Vooral dáár vonden we in de

sessies de oorzaken van en daarmee ook de oplossing voor de psychische problemen.

Hoewel elk levensverhaal uniek is, waren er duidelijke rode draden te vinden in die honderden levensverhalen. Die rode draden heb ik beschreven in het boek 'Ik zweer trouw', waar de commandant van het Korps Mariniers, brigadegeneraal Jan Hut, een ijzersterk voorwoord voor heeft geschreven. De titel verwijst naar het spanningsveld dat kan ontstaan in het trouw zijn aan het Korps, het land en de Koning en het trouw zijn aan jezelf. Hoewel de korpsgeest iets enorm krachtigs en moois is, lijkt voor sommigen er een enorme valkuil in te zitten. Kracht, toewijding en verbondenheid zijn de kernwaarden van het Korps Mariniers, maar de mariniers die psychisch vastlopen, zijn vaak al vanaf hun jonge jeugd en later bij het Korps onvoldoende verbonden met en toegewijd aan zichzelf geweest.

Als marinier voelde ik me een moderne ridder, een voorvechter, strijdend voor de goede zaak en een verdediger van (lands)belangen. Opererend vanuit een stevig en stabiel fundament met als belangrijke bouwsteen 'Trouw'. Aan je land, aan de vlag, aan je buddy, maar ook aan jezelf. Het boek, met daarin persoonlijke verhalen, neemt je mee in deze soms complexe uitdaging. (Marcel Dekker, lichting 89-2)

In het boek 'Ik zweer trouw' deel ik net als zeven andere politiemensen en veteranen, waaronder de drie mariniers Roy, Gerno en Marcel, mijn persoonlijke verhaal, de rode draden en vele casussen uit mijn coachpraktijk. We vertellen niet alleen over ons werkverleden, maar vertellen vooral over hoe we als mens gevormd zijn in onze jonge jeugd en hoe dit van invloed is geweest later in ons leven als militair of politiemens. Met de inzichten uit het boek hopen we psychische problemen bij mariniers en andere hoog-risico professionals te voorkomen. Immers, te veel mariniers lopen nu, ondanks het 'esprit de corps', vreselijk vast in hun leven.

QPO